

1979 őszén Vanier könyvet adott ki az Arche-ről: „La Communauté, lieu du pardon et de la fête“ (A közösség, a megbocsátás és az ünnep helye). Bevezetőben megírja: igen sok tudatlansággal találkozott a közösségi élet terén. Sokan azt hiszik, elég, ha néhány ember, aki többé-kevésbé megérti egymást, vagy ugyanazon eszménynek kötelezte el magát, együtt lakik, és kész a közösség. Ez néha szerencsétlen következményekre vezet. Mert „a közösségi élet nem egyszerűen magától jön létre, sem pedig törvények útján. Pontos, szükséges föltételei vannak, hogy elmélyülhessen és kibontakozhassék válságokon, feszültségeken és „jó pillanatokon“ át. Ha ezek a föltételek nincsenek meg, minden eltévelyedés lehetséges, és ez fokozatosan elvezet a közösség halálára vagy lelki halálára, tagjainak „rabszolgává“ süllyedésére.“ Könyvét tehát azért írta meg, hogy ezeket a föltételeket megvilágítsa. „Nem úgy írtam ezeket a lapokat, mint egy doktori értekezést a közösségi életről, nem rendszeres tárgyalásként, hanem pillanatképekben. Olyan gondolatcsapásokon haladok, amelyeket nem a könyvekben fedeztem föl, hanem a mindennapban, hibáim, kudarcaim, sőt bűneim folytán, Istentől, fivéreimtől és nővéreimtől kapott ihletések nyomán, a köztünk uralkodó egység pillanataiban, de a feszültségek és szenvedések között is. A közösségi élet csodálatos kaland. Kívánom, hogy sokan élhessék ezt a kalandot, amely végső soron a belső felszabadulásé: az a szabadság, hogy szeressünk, és hogy szeressenek minket...“ (A központ címe: L'Arche, Trosly-Breuil, F-60350 Cuise-la-Motte.)

S. M.

A TABERNÁKULUM ELŐTT

Ma az öröm siettet Hozzád, Istenem! Milyen boldogság, hogy őszinte és hátaltelt szívvel mondhatom újra az imát, amelyre Te tanítottál: „Legyen meg a Te akaratod...“ Régen imádkoztam ezt így. Sokba került, míg ide visszajutottam.

A szívembe látsz, Uram! Tudod, hogy jószándékkal indultam. Nagyon szerettem volna valamit megkapni Tőled, de elfelejtettem vagy nem akartam megkérdezni, egyezik-e az elgondolással, terveiddel. Egyszerűen elkezdtem Veled hadakozni a saját akaratoméért. Megmozgattam mindent, hogy elhitesse Veled igazamat. Érveket sorakoztattam föl Előtted. Jó érveket! Köztük a Szentatya szándékát. Rá akartalak beszélni, kényszeríteni, hátsó gondolatokkal „megvesztegetni“, hogy azt akard, amit én szeretnék. Jogaimat emlegettem. (Uram, bocsáss meg!) Fenyegetőztem... A horizont egyre kuszáltabb, egyre sötétebb lett. Lassan teljesen belegabalyodtam ebbe az értelmetlen küzdelembe, de nem adtam föl a harcot. — Te nézted, Uram, nyugodtan, végtelen türelemmel, hová sodródok... Mert sodródtam feltartóztathatatlanul. Álmatlan éjszakákba, dűlt nappalokba. El a valóságtól. Egyre jobban elképzeléseimben és álomvilág-

ban botorkáltam. Közel voltam, hogy kikényszerítsek valamit, ami romlásba dönthet, ha még oly jónak látszik is. Te, Uram, türelmeddel mindezt végignézted . . .

Végül odáig jutottam, hogy sem Téged nem találtalak, sem magamat. Egészen közel a tragédiához . . .

Mikor aztán nyomorom mélységében rádöbbsentem kínjaim okára — ott voltál. De nem vesszővel, noha megérdemeltem. Ott voltál mint jó Atya, aki hagyja tombolni értelmes szóra nem hajló gyermekét, és csak akkor lép közbe, ha komoly veszély fenyeget. Vagy még inkább mint az édesanya, ahogy I. János Pál pápa mondta. Amikor megelégtel gyötrelmeimet, villámcsapásként itt volt a megoldás. De milyen megoldás! Istenem! Te végtelen Jóság, Te végtelen Egyszerűség, milyen szédítően egyszerű Nálad minden! Látogatásod nyomán kitisztul a zürzavar, könnyű lesz a teher, problémátlan az élet. Béke és ujjongás születik és hegyeket mozgató hit.

Hogy köszönjem meg jószágodat? Engedd, hogy a zsoltárossal énekeljem: „Istenem vagy Te, hálát adok Neked, én Istenem vagy, magasztallak Téged . . .” (117. zs.)

Bocsásd meg, Uram, konok esztelenségemet, amellyel Ellened szegültem. Nem ez volt az első oktalanságom. De most nagyon mélyre engedtélt zuhanni, hogy annál nagyobb szeretettel emelj föl, nagyirgalmú Istenem. Köszönöm, hogy megmutattad az egyetlen járható utat, amelyen Te is jártál. Neked eledeled volt az Atya akarata. Add, hogy engem is ez éltessen jó napokban és olajfák-hegyi órákban . . . Ez legyen életem középpontja és vezérfonala.

Add, hogy soha többet ne akarjak semmit akaratom ellen.

Add, hogy ne csak az ajkammal, hanem mint most, a szívemmel is énekeljem: „legyen meg a Te akaratom . . .” Amen!

Alexia

LEVELEK A MISSZIÓBÓL

Az 1980-as év komolyan és veszedelmesen száraz év volt. November elején kezdődött az esős évszak, azután meg túlzásba vitte a teljesítményt. Egyik délután Ranguuban 120 mm csapadék esett. Néha szélvihar is kerekedik, és a villámcsapások eléggé veszélyesek.

Múlt év májusa óta sokat vesződtünk építőanyagok beszerzésével. 375 zsák cementet használtunk fel a középiskola új szárnyára, a fürdősi lehetőség higiénikusabb megoldására és elsősorban a vízvezeték meghosszabbítására. 60 családdal többen kapnak tiszta vizet. A víz bőségebben ömlik. 14 000 márkába került ez a vállalkozás. A jónép sokat cipekedett, ásott, és izzadva végezte a kijelölt „társadalmi munkát”. A végén mégis örülnek, ha van valami eredmény.

1980-ban három szentelés volt az egyházmegyében. 81 párt eskettem és 420 embert kereszteltem. Minden 4 és fél családra jut egy újszülött. A halálozás erősen csökken. Az utolsó 35 év alatt megkétszereződött az itteni lakosság.